

HOOGMOED VOOR DE VAL

Eenakter

door

G. BAAY

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HOOGMOED VOOR DE VAL** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **G. BAAY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2021 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
1. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten, Telefoon (03)3.66.44.00, E-mail: bestellen@toneelfonds.be en Website: www.toneelfonds.be.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

Cas

Stan - vriend van Cas

Joran - vriend van Cas

DECOR:

Het stuk speelt zich af op een rotswand nog niet halverwege op de berg Mount Robson in Canada. (De Rocky Mountains, het Canadese gedeelte van deze bergketen) De rots loopt door tot in de zijkant rechts van het toneel. (Uit het zicht van het publiek)

(als het licht opgaat zien we Stan ijsberen op de rots en Cas zit tegen een rots aan met zijn rugtas als kussen)

CAS: Ga nou eens een keer zitten man! Ik word hypernerveus van je.

STAN: Ik snap niet dat jij zo rustig kan blijven. We zitten hier al meer dan een dag en ze vinden ons hier nooit!

CAS: Ze vinden ons echt wel. Je moet een beetje geduld hebben.

STAN: Wie bedoel je met 'ze'? Dit was geen georganiseerde reis! We hebben 19 kilometer moeten lopen om überhaupt pas aan het beklimmen van deze klote berg te kunnen beginnen. Wie zal ons hier missen in dit uitgestrekte gebied?

CAS: We hadden voor overmorgen een kamer geboekt in het dichtstbijzijnde plaatsje Valemount. Als we niet komen opdagen zullen ze heus wel alarm slaan.

STAN: Ja, we hebben alleen een kamer geboekt ja. Verder kennen ze ons niet en ze weten toch niet dat wij vooraf als een stelletje amateurs deze berg gingen beklimmen? Als we niet komen opdagen verhuren ze die kamer gewoon aan een ander. Dubbel money in the pocket.

CAS: Ja, dan weet ik het ook niet. Dan moeten we onze hoop maar vestigen op een toevallig langs vliegende helikopter.

STAN: Ben jij nou écht zo dom? De kans dat er hier een helikopter voorbijkomt is minimaal, en als er toevallig eentje langskomt zien ze echt geen speld in een hooiberg. We zijn hier nietig en klein op deze gigantische berg.

CAS: Mooie klimuitrusting hebben we gehoord hè? Jammer dat het touw niet zo sterk was.

STAN: Hoor jij wel wat ik zeg? Ze vinden ons hier never nooit! Ja in de toekomst misschien een paar door de gieren afgekloven botten. En jij begint rustig over deze mooie klimuitrusting?

CAS: Ben jij nou écht zo dom?

STAN: Huh? Wat bedoel je?

CAS: Waar hebben wij deze uitrusting gehoord?

STAN: In dat dorpje Valemount.

CAS: Precies. En we zouden deze uitrusting eind van de week

terugbrengen.

STAN: Welke uitrusting? De helft ligt daar in dat ravijn.

CAS: Hou nou eens even je bek dicht! Wij hadden ze nog verteld dat wij deze berg gingen beklimmen. Ze hadden ons zelfs nog gewaarschuwd voor de gevaren. En het zelfs afgeraden. Dat is jou geheel ontgaan, want je had het te druk met die mooie dame.

STAN: Wat heeft dat er nou weer mee te maken?

CAS: Als wij de spullen niet terug brengen gaan ze wel alarm slaan denk ik.

STAN: *(even stil)* Dat is zo....Maar dat is pas over 3 dagen! Dat betekent dat ze ver daarna pas alarm gaan slaan. Zitten we hier nog 5 dagen....

CAS: Niet zo lekker nee. Maar dat weegt niet op tegen het feit wat ik zojuist heb verloren.

STAN: *(Blijft ijsberen vlak langs de rand van het ravijn en kijkt in de verte en in de diepte)* Wat stelt een mens nou eigenlijk voor als je zo in de verte kijkt? Gigantische uitgestrekte bergen en ravijnen. We zijn niets minder dan een minuscuul wezentje hier op deze grote planeet.

CAS: Blijf een beetje van de kant vandaan! Straks brokkelt er een stuk rots af en stort je ook in de diepte. Zou jammer zijn, want dan heb ik geen aanspraak meer. *(Stan schrikt van zijn opmerking, kijkt naar beneden en doet een paar stappen terug. Hij gaat ook zitten)*

STAN: We zullen een fijn gezelschap zijn de komende dagen. Ik had liever met je aan de bar gehangen met een potje bier.

CAS: Er komt vast wel een ober langs straks. *(Lange stilte. Stan pakt het touw en kijkt naar het afgebroken uiteinde)*

STAN: Vreselijk hè? Zo'n sterk touw. In 2 seconden doorgesneden. Het alles beslissende moment... of allemaal de afgrond in, of het touw doorsnijden en egoïstisch kiezen voor je eigen leven. Ik zal nooit die blik van Joran vergeten. Er waren geen woorden voor nodig. Ik keek naar beneden. We keken elkaar aan.... Hij knikte alleen maar. Wat zal er in de laatste seconden door hem heen zijn gegaan. Ik had geen tijd om na te denken. In 2 seconden sneed ik dat touw door, maar het leken wel minuten. Die ijzige kreet zal ik nooit meer vergeten. Daar viel hij de diepte in.

CAS: Je vergeet mijn vrouw die daar nog onder hing.

STAN: *(even stil)* Dat is waar....

CAS: Ik moest mij met twee handen vasthouden aan die rots. Ik had geen tijd om naar beneden te kijken. Heb je misschien nog gezien wat haar reactie was?

STAN: Ja! Maar misschien niet zo lekker voor je om te horen.

CAS: Zeg het maar gewoon.

STAN: Ze keek mij venijnig aan en zei knarsetandend: 'Als je dat flikt dan sla ik je verrot'.

CAS: Dan hoop ik voor jou dat ze het toch niet per ongeluk overleefd heeft.

STAN: *(even stil)* Dit vergeet ik mijn leven niet meer....

CAS: Het lijkt me ook sterk dat ik je er in de toekomst aan moet helpen herinneren dat je twee mensen doelbewust in het ravijn moest laten donderen.

STAN: Wat moest ik dan? Alle vier de diepte in? Neem je het me kwalijk?

CAS: Ik hield het niet meer. Mijn handen gingen zeer doen aan die scherpe rotsen. Ze zitten onder de schrammen. Moet je kijken! *(laat zijn handen zien)* Straks gaan ze ontsteken.

STAN: Godsamme! Wat een ellende!

CAS: Het gewicht werd ineens gehalveerd, anders waren ze er nog slechter aan toe. Het is toch ineens 175 kilo minder draaggewicht.

STAN: Honderdvijfenzeventig kilo?

CAS: Ja Judith woog wel 100 kilo. En daar bovenop nog dat gewicht van haar rugtas. *(Kijkt ineens verschrikt naar voren)* Shit!!!!!! Ach nee!

STAN: Wat is er!

CAS: Ze had brood, water en snoepgoed in haar rugtas zitten.

STAN: Lekker dan. Dat heeft ze maar mooi meegenomen. Heb jij niets bij je dan?

CAS: Ik hoop dat ze ook wat in mijn rugtas heeft gestopt voor we vertrokken. Maar dat zal wel weer niet. Ik kijk zo wel even, want mijn handen staan in de zweer.

STAN: Erg rot voor je kerel.

CAS: Wat is rot voor me? Dat mijn vrouw in het ravijn is gestort, haar rugtas met eten weg is of mijn handen in de zweer staan?

STAN: Ik had het in dit geval over je handen.

CAS: Dat gaat inderdaad niet zo goed nee. Er zal hier vast en zeker geen dokter om de hoek zitten. *(Stilte)* Ach, die arme schat. Judith.....Ik zal haar toch missen. Hoe moet ik dit nou tegen haar moeder vertellen? En we hadden al niet zo'n beste verstandhouding.....

STAN: Jij met je schoonmoeder of met je vrouw?

CAS: Ze had ook nooit mee moeten gaan. Ze had een conditie van een koe. Het viel me nog mee dat ze die 19 kilometer wandelen nog vol hield voor we bij deze berg aankwamen.

STAN: Dat ging niet zonder slag of stoot. Joran had het zwaar te verduren met haar.

CAS: Hij zocht haar toch zelf steeds op?

STAN: Tja..... Sorry hoor, maar ze moest wel. Jij liep als een zogenaamde ervaren leider voorop zonder je over je vrouw te bekommeren. Ze had ook nog eens de zwaarste rugtas. Ze was totaal onervaren voor deze expeditie.

CAS: Vertel mij wat. Ze was vastbesloten om mee te gaan. Geen 80 olifanten konden haar nog tegenhouden. Ach....We waren toch niet zo ver gegaan. Hoe hoger, hoe kouder en daar begint het sneeuwdek. Deze berg is 3950 meter hoog. De Mount Robson is voor het eerst beklommen in 1913 door William Foster en nog een paar anderen. Ik weet hun naam niet meer.

STAN: Dom van je dat je dat vergeten bent.

CAS: Wat kan mij het eigenlijk ook schelen. Ik haat deze berg nu.

STAN: Yuh hai has kun.

CAS: Huh? Je gaat toch niet nu al hallucineren?

STAN: Yuh hai has kun. Dit was een bijnaam van de plaatselijke bevolking van de Mount Robson. The mountains of the spiral road. Ik heb mij ook ingelezen voordat wij vertrokken.

CAS: Mmmm...Voorlopig zitten wij gevangen op die Yuh hai...dinges aan de andere kant van de wereld.

STAN: Waarom eigenlijk een berg beklimmen in Canada, terwijl er dichterbij toch ook prachtige bergen zijn?

CAS: Canada is prachtig. Vooral in het zomerseizoen.

STAN: Straks worden we nog opgevreten door een beer. Prachtig hoor!

CAS: Kijk eens naar beneden slome! Wij komen hier op eigen beweging nooit meer vanaf. En een beer met zijn lompe gewicht klimt hier even naar boven? *(Stilte)*

STAN: *(kijkt omhoog en staat plotseling op)* Daar! Een helikopter! We zijn gered! Hallo daar! *(zwaait met z'n armen en rent heen en weer. Cas staat op en houdt hem tegen)*

CAS: Stop daarmee! Kalmeer! Dat is een vogel, dat zie je toch! Wat zei je zelf daarnet over een helikopter? Ze zouden ons toch niet zien als ze niet op zoek zijn.

STAN: Nee dat is geen vogel. Ik zie het toch! Hij gaat die kant op! *(Hij slaat in paniek Cas van zich af en rent naar rechts buiten het zicht van het toneel. We horen een gil. Cas loopt er naartoe)*

CAS: *(vanachter het toneel rechts)* Jezus, man! Ik heb je. Hou je vast! *(Ze komen terug en Stan gaat verschrikt zitten)* Klojo! Dat was op het nippertje. Had je Judith en Joran achterna willen gaan?

STAN: *(trekt zijn shirt uit en veegt daarmee zijn voorhoofd af)* Ik heb het zo vreselijk warm. *(pakt een flesje uit zijn rugzak en neemt een paar slokken en wil het weer terug in zijn tas stoppen)*

CAS: Nee hoor dank je! Ik hoef niet. Die zon schijnt alleen maar voor jou.

STAN: Oh sorry. Is jouw flesje leeg? Misschien een zinloze opmerking van me, maar je zou misschien eens kunnen kijken wat er in je rugtas zit.

CAS: *(pakt de tas en probeert hem open te maken)* Hier! Maak hem even open voor me. Dankzij jullie heb ik geen handen meer over. Lekker hoor! Jullie worden bedankt! *(Stan maakt hem open en geeft hem weer aan Cas terug)* Eens kijken wat er in haar rugtas zit.

STAN: Haar rugtas? Dit is toch de jouwe?

CAS: Ik heb mijn rugtas aan haar gegeven, want die was een stuk zwaarder. Daar heb ik nu wel spijt van, want daar zaten belangrijke dingen in. Daar is ze mooi mee vandoor gegaan.

STAN: Ook niet bewust. Zojuist zei je dat bepaalde dingen niet

opwegen met wat je zojuist verloren hebt. Bedoelde je daar die tas mee of je vrouw?

CAS: Beide natuurlijk. Kijk nou eens! Breipennen en een kluwen wol. Dacht ze nou werkelijk hier op haar gemak te kunnen breien? Of ik niet genoeg poetslappen voor mijn auto had. Tsssss. Oh, gelukkig nog een flesje water. *(haalt er een BH en een paar onderbroeken uit)*

STAN: *(pakt een onderbroek)* Moet je eens kijken wat een exemplaar! Hiermee kunnen we ons mooi beschermen tegen de zon.

CAS: Je hebt het nog altijd over mijn vrouw. Nee, de jouwe trekt volle zalen. Dat magere scharminkel. Als ze op visite kwam moest ik mijn hond altijd tegenhouden omdat hij haar wilde begraven.

STAN: Begraven?

CAS: Ja, hij dacht dat ze zijn bot was. Volgens mij heeft ze anorexia. *(even stilte)* En dan die eeuwige smetvrees van haar. Dat dwangen.

STAN: Daar kan ze toch niets aan doen. Dat is een ziekte.

CAS: Ik had al zo vaak gezegd dat ze zich bij ons thuis kon uitleven. Genoeg te doen. Die vetklep bij mij deed niets. Gelukkig likte onze hond de vloeren schoon.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

TONEEL
UITGEVERIJ **INK**

“Samenspelen” is ons motto